

**Vánoční besídka, Javorná, Maškarní bál,
Rokyta**

XXVII. ROČNÍK

Únor 2024

Obsah

Benjamínci.....	3
Oldpodzimní prázdniny	3
Javorná	5
Skautský maškarní ples	6
Přespávačka skautek.....	9
Vánoční besídka	9
Tradiční štedrodenní setkání u krmelce.....	12
Vánoční vlčácká výprava	12
Mezinárodní večere skautek.....	13
Mezinárodní večere skautek verze 2.0	14
Sněmování, aneb rok voleb.....	16
Rokyta	17
Rádcovský kurz Shania	21
Casino schůzka - skautky.....	22
Dámský dýchánek rangers	22
Krátká zmínka o kině	22
Pečení perníčků.....	23
Betlémské světlo	23
Tříkrálová sbírka.....	24

Benjamínci

V září jsme se sešli nová parta malých Divočáků, seznamovali jsme se a na podzim nás čekalo vyrábění. Dětem to moc šlo, obtiskovaly ruce jako bodliny ježka, barvily listy a malovaly ježkovi tělo. Martina omylem koupila olejové barvy, a tak byla sranda. Z výsledku byly nadšené. Krátce poté jsme se vydali na naší úplně první výpravu Benjamínků, cíl byl svatý Vojtěch a poklad, ale počasí nám stálo v cestě. Děti ale vše skvěle zvládly a k Vojtěchu jsme došli. Celou cestu nám děti říkaly, co mají ke svačině, a tak jsme ještě před cílem museli udělat pauzu na občerstvení. Po cestě jsme si zahráli hry a když svítilo sluníčko, tak bylo krásně. Celou cestu s námi šla i vedoucí Lenka s malou Bětuškou v kočárku. O pár schůzek později nás už čekaly Vánoce, benjamínci je oslavili u svatě Anny, kde dostaly dárečky a popřáli si krásné svátky. Z letošního podzimu si děti odnášejí spousty vědomostí, třeba jaká zvířátka spí přes noc nebo jaké mají stopy a co jedí. Zaslouží si obrovskou pochvalu!

Žíža

Oldpodzimní prázdniny

O podzimních prázdninách jsem se letos poprvé vydal s rodinou na old akci do Českého ráje. Sraz byl na chalupě ve Svatoňovicích ve čtvrtek večer. Někteří už stačili během dne nějakou tu turistiku po krásách Českého ráje. My jsme dorazili rovnou na chalupu v podvečer. Chalupa byla hoodně retro a nazývat to apartmány (jak bylo v inzerátu), bylo hodně mimo. Spaní bylo převážně v podkroví, kde se procházelo z jednoho pokoje do druhého. Náš samostatný pokoj se stal útočištěm pro nás, Kozu s Kubou a Káju s Aničkou. Spodní část chalupy sloužila jako kuchyň a místnost k večernímu posezení.

Ráno jsme se vydali za „překrásného“ deštivého počasí na vycházku okolo zámku Hrubá Skála. Pěkně po žluté přes Zámeckou a Mariánskou vyhlídku, Barbořin pramen, dále po modré a pak po červené. Cestou jsme stihli najít i filmový Dračí zub z nezapomenutelné komedie Jak dostat tatínka do polepšovny. Okruh jsme někteří zakončili průchodem přes Adamovo lože a myši dírou vylezli na parkovišti u zámku. Poté jsme se vrátili zpět na chalupu, část to ještě vzala přes Jičín. Večer jsme poseděli pěkně při kytaře a asi za náš (krásný) zpěv jsme dostali voňavé skořicové šneky od Terky, Adel a Zuzky. Holkám patří velký dík i při noční bojovce a hlídání mladších. O hlavní jídla se samozřejmě postaral Kamil s obrovským pečeným masem, tatarákem a poctivou česnečkou (která přišla některým vhod k snídani) a nechyběly ani

obložené mísy, tlačěnka, bramborová buchta a Sportyho domácí sýry. Hlady jsme vážně netrpěli. Během jednoho z večerů jsme uvítali Ládu jako oficiálního důchodce a zakončili ho několika skvělými hrami od Kuly.

Další den už byl konečně bez deště a cílem byly tentokrát Prachovské skály. U vstupu si ještě někteří zakoupili Turistický deník a pak už začalo křížování skal. Prošli jsme snad všechny vyhlídky a nakombinovali všechny možné trasy tak, abychom nic neminuli. Některé úseky byly vážně úzké. Večer

opět nechybělo dobré jídlo, kytara, hry a povídání. Nedělní den už se víceméně nesl v duchu odjezdu domů, Čochtanovic ještě jeli na ferraty, Kulkojc a někteří další na Trosky a jiní si to pádili rovnou domů.

Díky všem za skvělou akci, prima zábavu a v neposlední řadě dobré jídlo od Kamila. Příště zas.

Rajče (a Renča)

Javorná

Zhruba v polovině listopadu se světlušky a vlčata vydaly na tradiční víkendovku na Javornou.

Ve velmi hojném počtu jsme se, v pátečních odpoledních hodinách, sešli na vlakovém nádraží v Přešticích a vyrazili za dobrodružstvím. Tentokrát autobusová doprava nezklamala a v Klatovech na nás skutečně čekal autobus, jehož čekání se protáhlo o klasické zpoždění ČD a následnou čůrpauzu za 10 Kč. Naivně jsme si mysleli, že dojedeme až k chatě...

Sobotní budíček byl plánovaný na osmou ranní, první probuzení však přišlo asi o dvě hodiny dříve, kdy ještě nebylo vidět, že Martin na bílém koni po několika letech přijel. Rozcvička, snídaně, příprava svačín a hry, klasická náplň části dopoledne... Někdo nadšený, jiní trochu méně jsme se vypravili vstříc zasněženým kopcům. Brzy došlo na rukavice, kapuce a nakonec i zkrácení trasy, při které děti plnily úkoly, a získávaly tak jednotlivé kousky mapy. Při pomýšlení na první letošní sníh mi je zima ještě teď! Po návratu jsme se zahřáli polévkou a chvilinku si odpočinuli. Odpoledne nám zpříjemnila Kiki s kytarou a pro ty,

kteří toho měli stále málo, byl program v tělocvičně. Po večeři nesměla chybět večerní hra a hurá do spacáků.

Neděle se nesla ve znamení balení, úklidu a mrkve ke svačině. Krátce po poledni jsme se vrátili zpátky do Přeštic. Věřím, že si všichni přivezli super zážitek! Já k tomu přibalila ještě rýmu a spánkový deficit, vstřebávat ji ale budu ještě dlouho. Tak zase za rok!

Kači

Skautský maškarní ples

Letošní rok jsme se po dlouhém uvažování a rozmyšlení pustili do organizace maškarního bálu pro dospělé. Samotný bál proběhl 2. 12., ale přípravy byly zahájeny mnohem, opravdu mnohem dřív. V létě, hned potom, co jsme si oddechli od příprav na tábor, jsme se pustili do zamlouvání prostor příchovického kulturáku, rezervace kapely Asphalt a také do vymýšlení veškeré propagace na tento osudný den. Komunikaci s kapelou si vzala na triko Kiki, které tímto děkujeme! Po zkoordinování všech termínů svítla malá naděje, že ten ples opravdu bude. Poté jsme toto téma uložili na chvíli k ledu a vytáhli ho zpět až na začátku října, kdy jsme si řekli, že je opravdu čas začít řešit tombolu, plakáty, zvaní a program samotného večera. Tím se rozběhlo jedno obrovské

kolo, které znamenalo nikdy nekončící telefonáty mezi mnou a Ťapkou (díky, Ťapi... pak ti pošlu účet). Přidali jsme pár nápadů, jako třeba fotokoutek, který celý zařídila Kula. Propagace byla v plném proudu a samozřejmě žádný přichovický bál se nemůže obejít bez osobního zvaní všech obyvatel naší „malé“ vísky. Datum byl stanoven na 19. 11. I přesto, že nám většina roverů, kteří měli jít s námi, onemocněla, šest statečných to zvládlo a obešli jsme v dešti celou vesnici během dvou hodin. Další úkol jsme si mohli s úlevou odškrtnout. Už zbývalo jenom dát dohromady tombolu. S dary nám pomohli především Oldskauti, někteří rodiče našich členů a hlavně všichni Ťapky kamarádi! Protože mám pocit, že Ťapina obepsala i tetu z pátého kolene, jestli něco doma nemá! :D Povedlo se nám sehnat mnoho krásných cen, jako třeba bochník sýra, 10 plat křepelčích vajíček, taška s uzeninami od Angusfarm a sixpack plzeňské dvanáctky. Ale jako hlavní cena byl divočák, kterého nám s nasazením vlastního zdraví pomohl sehnat náš Rajče! Dny ubíhaly a čas do onoho dne se blížil. Nastal 2. prosinec roku 2023 a v 10 ráno se sešlo tvrdé jádro roverů v kulturáku, abychom připravili a vyzdobili sál na tu večerní slávu. Po obědě přípravy došly do finise a my se rozjeli do svých domovů s tím, že za pár hodin vše vypukne. S Ťapkou jsme byly na značkách už před 18. hodinou, abychom uvedli na svá místa kapelu a kluky s fotokoutkem. Po půl 7. se začali scházet i ostatní členové střediska. Vše bylo nachystané a nezbývalo jen čekat, jak v 19:00 vezmou lidé kulturák útokem. Masky chodily postupně a sál už byl ze 2/3 plný. Usoudili jsme, že je čas začít. Úvodního slova se ujal Panda, který všechny účastníky přivítal, popřál příjemnou zábavu a poděkoval za organizaci roverům. Zábava se dala do pohybu a první odvážlivci vkročili na taneční parket. Asi po hodině přišel čas na první hru toho večera. Nebylo to nic jiného než podbíhání pod lanem. Trochu jsme se báli, jestli tahle hra bude lidi bavit, ale dětská duše nikdy člověka neopustí, a tak fronta zájemců stála až na konec sálu. Za odměnu samozřejmě každý dostal bonbón! Po skončení se zase všichni vrátili na parket. My jsme využili situace a začali jsme prodávat lístky do tomboly. Vyhrávalo cca 70 % prodávaných lístků a ze zbytku se losovala hlavní cena. Až na pár případů, kdy se masky zdržely u baru, vyšla tombola na všechny. Ceny se vydávaly ve 23:00 a do té doby jsme si čekání zkrátili další hrou, a tentokrát klasickou židličkovou. Pomocníků bylo dostatek, a tak se mohli do hry zapojit i roveři. Po skončení přišel na řadu výdej tomboly a konečně taky losování o divočáka. Když už si většina zúčastněných nesla v ruce svoji výhru ke stolu, taneční šilenství pokračovalo dál, ale ani tentokrát netrvalo moc dlouho a my jsme vyhlásili 5 nejlepších masek, mezi kterými se umístila i Kula, Fena a Sabina. :D Po půlnoci, kdy už jsme si mysleli, že nikdo

nemá náladu na poslední zážitkovou hru, tak byl opak pravda. Všichni se dožadováli tance s balónky. Tak proběhl poslední souboj a první místo a poslední lahev prosecca jako ceny. Po tak litém boji se už většina lidí začínala odebírat do svých domovů. Ať už dobrovolně, nebo ne. Kapela držela s posledními přeživšími až do ranních hodin a když už zbyli na parketě pouze naši, odjeli i oni. Druhý den, opět na desátou hodinu ráno, jsme se sešli na tak neoblíbený úklid sálu. Jelikož máme ale úžasné přátele, pomohli nám s menším úklidem už v noci, tak toho nebylo příliš. Článek se už konečně blíží ke konci, a tedy přichází na řadu i dlouhá děkovačka. Roverům jsem poděkovala již den poté, ale myslím si, že nijak neuškodí poděkovat ještě jednou a jmenovitě. Šefa s námi byla od začátku až do konce jako online poradna a zajišťovala veškerou propagaci na internetu. Stejně tak se s námi účastnila i přípravy a úklidu sálu a zvaní po Příchovicích. Další, kterým bych chtěla moc poděkovat, je Kuna a Joffrey. Zachránili nám krk, když bylo potřeba lidí na zvaní a udělali veškerou těžkou práci u tomboly a v sále. Dále děkuji Kačce a Ivet Levorojc, které s námi mrzly na zvaní. Lulu byla součástí týmu, který připravoval a uklízel sál, stejně jako Kulich, Kiki a Štěpka. Bez tak ochotných přátel bychom ten bál nikdy samy dvě nezvládly udělat. Doufám, že jste si všichni bál užili minimálně stejně tak jako já a Ťapka. Letošní rok jsme se zapsali do historie, kdy středisko Příchovice pořádalo první maškarní bál a také maškarní bál po mnoha letech v naší

dědině. Už teď se těším na příští rok, i když vím, že zase budu jenom nadávat.
:D

Bory

Přespávačka skautek

V pátek ve večerních hodinách jsme se sešly se skautkami ve staré klubovně. Večer se nesl ve znamení tréninku na vánoční besídku, která se konala další sobotu. Nechyběla dobrá nálada a nápaditost skautek. Poté si holky před večerkou zahrály městečko Palermo a ulehly ke spánku. Bez večerního pokecu a neustálého courání se na záchod se to však neobešlo ☺. Probudily jsme se do zataženého sobotního rána. To jsme si ale zpříjemnily teplým čajem a dobrou snídaní. Program však nekončil. Čekalo nás vyrábění ozdobiček na stromeček. Pustili jsme si vánoční písničky a daly se do práce. Vánoční atmosféra byla v plném proudu. Za chvíli se stromeček zaplnil andílkami a hvězdičkami. Na závěr už nás čekal ne moc oblíbený úklid. Jelikož se všichni pustili do práce, za chvilinku bylo hotovo. Rozloučili jsme se nástupem a vydaly jsme se k domovům.

Ivet

Vánoční besídka

Zdál se mi sen. Sen o tom, že roveři naplní svůj potenciál. Že připravili vánoční besídku. Že příprava nespočívala v určení moderátorů, kteří podle programu uvedou scénku stylem „teď nám odehrála vlčata (hm všim jsem si), půjdou se připravit skauti a během pauzy půjde Rajče na pódium a předvede nám otce Abrháma (jako posledních 15 let).“ A ukončení stylem „noo to bylo jako všechno, my děkujeme že jste přišli a ahoj příště.“

Takhle nějak jsem shrnul mé citění besídek posledních let (třeba ne všech, ale většiny určitě). A s tímto pocitem jsem přicházel v prosinci 2023 do přeštické ZUŠky. Posadím se dozadu, ať nezacláním, chvíli si počkám než se všichni uklidní, to už stojí na podiu Myškin, Tokio a Káně a něco povídají, já mezitím řadím vyznamenání, která má Panda předat a já mu dělám podržtašku (v tomhle případě podrždesky). Čekám, kdy uslyším, že máme přijít na pódium, ale slyším něco o třech králích a sedají si k televizi. Co to má být? Aha oni mají nacvičený nějaký text a i ho říkají spatra. No dobrý to bude jen začátek, pak už to sklouzne ke klasickému moderování „teď bylo to a teď přijde tohle“.

Vylezeme na pódium, předáme ocenění všem, kteří se podílí na práci ve středisku. Není jich málo, což je skvělé, ale doufám, že to nebude to nejlepší z programu. Slézáme z pódia, usedáme dozadu a tři králové zase něco povídají. Dává to smysl a docela pěkně to navazuje na nadcházející scénku. Jakože přepínají pomyslnou televizi a komentují, co zrovna dávají a na to konto nabíhají jednotlivé družiny se svými scénkami. Hm, to se jim docela povedlo. Světlušky nám zatančily, tři králové jsou opět na pódiu, přepínají televizi a že by si zapěli pár písniček a hle na pódium přichází Lucka s kytarou a pak další pořad v televizi a další, všechny scénky jsou vtipně uvedeny a najednou má celá besídka spád. Nutno říct, že jsem častěji radši koukal na výkon tříkrálový než družinový. Tak vida. Roveři se heclí a rázem je z toho ta lepší besídka. Škoda že to jsou jen tři z nich. Tak se mi celé odpoledne pěkně zaobalilo díky uvaděčům. Světlušky si zašmouřily a zašípkovaly Růženku, vlčata nám předvedla legendu o Mauglím a bajku O slepičkovi a kohoutce, skauti nepotřebovali slov, aby ukázali jak Krtek pomohl Myšce od zlé nemoci a skautky si připravily průřez nejlepšími scénkami Pelíšků. Slušná úroveň, řekl bych, když se k tomu přidají nadprůměrní moderátoři, tak Mirka Práchčilová to vidí na 60 %. To ještě nevěděla, že za pár minut bude sbírat čelist z podlahy (možná mi padla i níže). Nejdřív mi tři králové řekli, že mají chuť na film, a že zrovna dávají Karlík a továrna na čokoládu. No

vida. Moc neznám, viděl jsem všehovšudy jednou pořádně a úplně mi nenadchl. Jednotlivé scény jsem si spojoval s filmem. Nejdřív chudá rodinka skromného Karlíka (Gumídek) i s lehce dementním dědou (Joffovi šité na míru), pak nám byly představeny i ostatní hlavní role dětí, které chtěly vyhrát. Nafrněná Lucka, cílevědomá Sporty, spice Yvetka, upatlaný Panda čokoládou a nakonec emocionálně ořezaný vědátor Myškin. Musel jsem se smát, i když jsem ty originální postavy neznal. Možná, že jsou na tom ve filmu trochu jinak, ale tyhle mě bavily. Doopravdy jsem se smál. Plné pódium roverů dělajících si ze sebe těžkou psinu. Nevěděl jsem, že tu pomyslnou korunu tomu všemu teprve chtějí nasadit. Stop. Intermezzo příběhu, jedno dítě padá do pasti, z repráku se ozve hudba a na scénu nabíhají čtyři červení Umpalumpové s neuvěřitelnými tanečními kreacemi. Precizní Bála s Tokiem, kterým sekunduje ta vtipná (lépe mi sem zapadá jiné slovo, ale nenechme se strhnout vulgarismy) dvojice Bory s Fenou. Červená čtveřice, ze které jsem slzel smíchy. Teď už bylo jedno, které z dětí přežije do konce pohádky, nevadil technický zádrhel, který nás připravil o třetí vystoupení Umpalumpů, teď bylo jasné, že tahle besídka bude patřit mezi ty klenotní.

Aplaus jednoznačně největší, možná i nejzaslouženější a tleskám i teď. Ani ne za povedené divadlo, ani ne za ještě lepší moderování, ale hlavně za naplněný potenciál těch dvaceti roverů, kterým se povedlo překročit svůj stín. Až se bude vzpomínat, která besídka byla v roce 2023, tak to bude ta, kde roveři hráli Karlíka a továrnu na čokoládu.

Prach

Tradiční štědrodenní setkání u krmelce

Sešli jsme se u klubovny podle hesla „Mladí vpřed!“, tedy bohužel bez Čáry a vánočního kovboje Šata. Instrukce zněly jasně, něco na zub pro zvířátka a buřty pro to největší zvíře, pro mě. S plnými batohy jídla jsme vyrazili proti ostrému, nýbrž relativně teplému větru směr Březník. V lese už nefoukalo a pochodem do prudkého a velmi bahnitého svahu jsme se zahřáli. Na vrcholu jsme dali něco zvířátkům do krmelce a těšili se na krmení opravdových zvířat u ohniště na tábořišti. Na jednom suchém polínku jsme opekli všechny buřty, párky, klobásy, klobásky, buřtíky a párečky. Bez jakýchkoli výčitek jsem porušil tradici o zlatém prasátku a slupnul jsem dva macatý buřty. Pak už jsme jen došli zpátky do Příchovic a s přáním hezkých a klidných svátků jsme odešli do svých domovů. Až do večera jsem si naivně myslel, že jsem beztravně unikl štědrodennímu půstu, avšak opak byl pravda. Když jsem stíral los s názvem Zlaté prasátko, který jsem dostal od babičky, dostihly mě boží mlýny. Můj bratr vyhrál celých 50 korun, zatímco já zhola nic.

Tokio

Vánoční vlčácká výprava

Jako každý rok tak i tyto Vánoce se uskutečnila tradiční vlčácká výprava ke krmelci. Ráno se nás na Štědrý den schází celkem 17 (10 vlčat) v doprovodu se 3 psími hlídači. Vyzbrojeni malou svačinou, čaji na zahřátí a taškami plnými dobrot pro lesní zvěř se vydáváme na cestu. Cestou vlčata debatují a hádají, co asi tak jim Ježíšek nadělí večer pod stromeček.

Po krátké přestávce nad kapličkou sv. Anny, kde vlčata hrála na schovávanou, výprava pokračuje ke krmelci. Proběhlo předávání malých dárečků mezi vlčaty a následně i dárek od vedoucích, z kterého měla vlčata opravdu velkou radost. Dostali totiž pěnová letadýlka, které ihned začala dávat dohromady.

S krmelcem a celým skautským rokem se vlčata rozloučila zpěvem koled u stromečku při prskajících prskavkách a následovala už jen cesta zpět ke klubovně a samozřejmě také testovací lety nových letadel. Na prvním možném volném prostranství probíhají letecké bitvy a závody, které letadlo doletí nejdál. Cesta zpět ke klubovně byla příliš rychlá, a tak si ještě vlčata společně s Kapitánem zahráli hru *na obránce a útočníky*.

Ještě než se stihlo dojít ke klubovně, tak už některá letadélka nebyla schopná letu. Pak už jen zbývalo se u klubovny společně rozloučit a těšit se domů k televizi na pohádky a cukroví a odpočítávání každé minuty, než si budeme moci sednout ke Štědrodenní večeři.

Langoš

Mezinárodní večeře skautek

Tak jsme se sešli v pátek 19. 1. 2024 ve staré klubovně, připravené užít si další skvělou přespávačku. Tentokrát to bude i s večeří, a to dokonce mezinárodní! Ochutnali jsme tedy havajské toasty, francouzský kyš (pozn. red.: quiche), německé řízky z divočáka, omáčku z Texasu, španělské churros, slovenské pagáče, italskou panna cottu nebo výborné indické jídlo, jehož název si nepamatuji (pozn. red.: chicken tikka masala). No, bylo toho docela dost, takže jsme si alespoň zajistili i snídani. Krom neobvyklého pokrmu si také každá z nás připravila i kostým a aktivitu. Hráli jsme bingo se španělskými slovíčky, kde se pravý výherce poznal jen podle pravdivosti očí. Pomocí pantomimy jsme se seznámili s Žabím štítem. V Indii jsme dokonce nosili rýžová zrnka hůlkami, to nebylo vůbec snadné, takže jsme si hůlky rozlámali a sestavili z nich malé lopatky. To jsme pak měli klidně 500 zrníček. Po úspěšném předvedení i vtipných hrách jsme hráli vrahy a Palermo. V Palermu jsme hráli na těžké strategie nebo upřímnost očí, ale nevynechali jsme ani silné příběhy občanů. Touto lehce morbidní hrou jsme zakončili večer a těšili se na ranní úklid a dojíždání zbytků. Ráno jsme skutečně uklízeli. To znamená nález spousty pokladů. Takže jestli jste si někdo nechal v klubovně zkažené zelí nebo podivný džus, už ho hledat nemusíte. 😊

Žabka

(poznámky redaktora – Šefa) xD

Mezinárodní večere skautek verze 2.0

Sešli (musím to z tvrdého Y opravit na měkké, protože tam byl i Pája) jsme se v pátek 19.1. v 19:00 po schůzce vlčat. Vedoucí vlčáci na nás koukali, jako kdybychom byli mimozemšťani. Prej jestli nemáme druhou besídku? Nemáme. Máme Mezinárodní večeri.

Funguje to tak, že si každý vybere jednu zemi světa a připraví si v tom duchu pro ostatní nějaké papání. Zároveň si na sebe vezme něco, co je pro tu zemi typické a aby toho nebylo málo, tak si k tomu ještě vymyslí nějakou hru. Sešla se nás pěkná sQadra – obyvatelé Indie, Texasu, Španělska,

Německa, Slovenska, Itálie, Francie a Havaje.

Němka byla Oci – pořádná Bavoračka (nebo Bavorák? měla kalhoty a ne sukni), která nás pohostila pravými, nefalšovanými řízečky z divočáka. Mňam, natůrlích. Jaja. Ze Slovenska k nám přijela Žabi aka Bača aj zo svojimi ovcami (jednu mala na chrbátě). Název jejího předkrmu som zabudla, ale bolo to naozaj vynikajúce. Jako aktivtku si pro nás vymyslela záludný kvíz o slovenských perličkách – např. Kolik metrů nad mořem měří Vel'ký Žabí štít? (2 263) Kolik připadá medvědů na 100 km² na Slovensku? (8)

Z Texasu přiletěla Opi a nabídla nám nachos s chedarovou omáčkou. V rámci toho se sestry Brožovy naučily, že chedar je pěkně drahej. Cituji Breptu: „Ještě, že to kupovala mamka.“ Tímto děkujeme paní Brožové za tak buržoazní pošušňáníčko.

...

„Dokument jste naposledy upravili 20.1. ve 21:49.“

Dnes je 1.2. 21:13 a Kula už jistě netrpělivě čeká, kdy jí ten článek pošleme. Bohužel mě kreativní nálada přešla, protože zkoušku už mám dávno za sebou. Ano, tenhle článek jsem začala psát večer před zkouškou z Historického vývoje českého jazyka v dobré víře, že alespoň budu prokrastinovat užitečným způsobem. Když jsem to hrdě napsala do skupiny Vedení skautek, bylo mi odpovězeno, že článek už má na starost Žabka. A jelikož mi Žabka dodnes neodpověděla na zprávu, kde jí sděluji, že to klidně napíšu za ní a že už jsem začala, tak máme články rovnou dva. Možná jeden a půl. Nu co. Aspoň si tu akci dovedete lépe představit. Dneska je kdejaký umělecký text napsán z pohledu dvou osob, ještě bychom to mohli považovat za umělecký dílo.

(PS: Žabi, ber to jako vtip. Bylo mi fakt líto ten můj skvost nezveřejnit. xD)

Šefa

Sněmování, aneb rok voleb

Co je to skautský sněm? Google říká, že „Sněm je nejvyšším orgánem organizační jednotky a projednává a rozhoduje věci, které přesahují běžnou činnost rady jednotky. Koná se typicky jednou za tři roky. A na takovém řádném sněmu organizační jednotky se volí vedení organizačních jednotek, členové rad, revizní komise a delegáti na vyšší sněmy.“

Zkrátka jsme ohromná organizace, kde všichni pádlují, ale zároveň potřebujeme někoho, kdo bude držet kormidlo. Tihle kormidelníci se volí v rámci střediska (to znamená Příchovice), poté zástupci středisek volí na

okresním sněmu (pro nás je to Plzeň-jih), poté zástupci okresů volí na krajském sněmu (Plzeňského kraje), aby nakonec zástupci krajů zvolili samotné náčelnictvo Junáka na valném sněmu.

A co nám letošní volební výsledky přinesly? V našem středisku se toho příliš nemění. Vedoucím střediska zůstává dlouholetý kormidelník Koza, přičemž zástupcovství převzal po Čarovi Panda. Samotná středisková rada zůstává víceméně stejná (vedoucí jednotlivých oddílů).

Okresní sněm se konal v prosinci. Příchovice hostily zástupce všech středisek z Plzně-jihu (Přeštice, Dobřany, Dnešice a Spálené Poříčí), přičemž vedení okresu zůstává i nadále ve složení Tereza Pfeiferová z Přeštic jako vedoucí okresní rady a náš Koza jako její zástupce. Inu dělají to dobře, tak proč je tam nenechat dál.

Závěrem jsme se s Kapitánem zúčastnili i krajského sněmu Plzeňského kraje, který se konal v Plzni jednu lednovou sobotu. Zástupci všech okresů a středisek z kraje se sešli v počtu cca 50 lidí a pokoušeli se zvolit náhradu za dosavadního

vedoucího krajské rady (Marek Lukáš) a jeho zástupce (náš Čára). To se bohužel nevydařilo. Jednoduše proto, že nebyli kandidáti. Proto se sněm bude opakovat znovu na podzim, a to už se snad někdo krajského kormidla chopí. A abychom to završili, tak v březnu nás čeká valný sněm, tentokrát v Olomouci. Akce je to obří na celý víkend se zástupci z celé České republiky, kam naše středisko pojedou reprezentovat Koza, Šefa a moje maličkost. Ale o tom se zmíním až v dalším čísle.

Delegát všech sněmů Prach

Rokyta

První únorový víkend letošního roku byl rezervován pro všechny old skauty s rodinným příslušenstvím k pobytu ve známém běžkařském středisku Rokyta u kanálu Vchynicko Tetovského. Přihlášen byl nebývale vysoký počet účastníků, po drobném snížení nás jelo nakonec 29. Jelikož se jedná především o pobyt zimní, předpokládá se účast s běžkami či podobným vybavením. Již od poloviny ledna probíhaly mezi old skauty nesmělé diskuse o běžkách – brát či nebrat. Zavilí příznivci běžkování to nevzdávali do posledních dní, ovšem několik hodin před odjezdem rozhodlo – nebrat. (Prozradím, že dva páry běžek byly přece jen na Rokytu přivezeny a nebylo to nadarmo). Letošní šumavská zima nás poněkud vypekla, přívaly sněhu se nekonaly. Sníh se konal pouze před chatou na dvou umrzlých hromadách a dále ho bylo možno potkat v omezeném množství ve vyšších polohách, případně v hlubokých říčních kaňonech. No, nejsme žádní začátečníci, takže jsme si sníh našli. V pátek v pozdním odpolední se vydalo dvoučlenné běžkařské dámské družstvo na poslední sněžnou trasu na Šumavě, a to z Modravy na Březník a zpět. Kupodivu to bylo velice dobré běžkování, sníh byl jarně umrzlý a byl ho i dostatek. (V den, kdy je psán tento článek, tj. o 6 dní později, to už však zřejmě neplatí).

Při pátečním večerním posezení v chatě a konzumaci sekané, bučky, sušického chleba a dalších pochutin proběhlo upřesnění programu pro sobotní den. Shodli jsme se na pěší turistice, a jelikož se do terénu chystal i Skřítek junior v kočárku, stvrdili jsme si okruh kol Tříjezerní slati, poté prudce dolů k Roklanskému potoku a odtud do Modravy. V Modravě by mohlo proběhnout polední občerstvení a poté se rozhodne, jak zpět na Rokyta – vyčerpaní a slabší pojedou autobusem, zdatní půjdou po silnici nebo přes pláně, zdatní a odvážní zimní stezkou při Vydře (tato naučná stezka je v zimě uzavřena, proto se na ni vydávají jen zdatní a k tomu odvážní). Páteční večer vesele plynul, dobře jsme

zapili Skřítko juniora a došlo i na vážnou chvíli, kdy se nám Prach veřejně svěřil se svým „velkým duševním trápením“ – svůj proslov uvedl slovy: „*Já vám to prostě musím říct*“, no a taky nám to řekl. Bylo to dlouhé vyprávění, s komplikovanými odbočkami, ale muselo to z Pracha ven. A když to bylo venku, tak poté, co jsme dohýkali smíchy, jsme ho společně utěšili, a jemu se viditelně ulevilo. A co nám řekl, to zůstane jen mezi námi, kdož jsme u toho byli. Dále jsme se od nejmenovaných dvou mladých účastníků dozvěděli, jak vypadala jejich žádost o ruku, kde proběhla, kolik u toho asistovalo kolemjdoucích turistů a tak podobně. Kdy šli spát poslední páteční vytrvalci nevím, ale určitě už se blížilo sobotní ráno.

Po radostné sobotní snídani jsme stanovili hodinu H (hodinu odchodu), myslím, že to bylo rovných 10. Takže před půl jedenáctou se vydala naše pestrá expedice za mírného mrholení vzhůru k Tříjezerní slati. Více či méně úspěšně jsme zdolávali ledové jazyky směrem do kopce a pozorovali téměř betonový sníh ve strouhách a vyšších lesních partiích. Mlha houstla a my se těšili do přístřešku u slati. Poté, co jsme dobyli rozcestník „Tříjezerní slat“, jsme zjistili, že přístřešek je obsazen jinými turisty. Část naší výpravy se vydala na zimní průzkum slati a mezitím zbylá část dobyla a obsadila přístřešek. Při občerstvování někteří z nás s úžasem zjistili, že Prach a jemu podobní si na

zádech nesou „basu dvanáctek v plechu“ a průběžně tento arzenál likvidují. Od slati následovala cesta prudce dolů k Rybárně, kde nás zamrzela nízká výška sněhové pokrývky, protože zrovna tady by to náramně jelo. A z Rybárny už jsme šli přímo za nosem pěkně po asfaltu až do Modravy. Cestou jsme viděli běžkovou stopu bez sněhu a taky klokany, jeden byl bílý (a nebylo to po dvanáctkách, bylo to na začátku Modravy). V Modravě jsme se rozdělili, neboť vyhledávaný občerstvovací stánek Arnika by nás nepojmul. Menší část výpravy zůstala v Arnice, největší část výpravy vyzkoušela restauraci U Tří sluk. A část výpravy okusila i nevyzpytatelný (nezaměňovat se slovem nevyпитelný) pivovar Lyer – proč *nevyzpytatelný* bude zmíněno později. Po obědové pauze jsme se téměř všichni (krom batolat, kojenců a jejich rodičů) postupně scházeli u vstupu na naučnou stezku Modrava - Hradlový most, takzvanou „*Hnídy stezku*“, jelikož právě Hnída po jejím absolvování cca před čtyřmi lety zde málem přišla v bahnitých proláklínách o obutí. Nejrychlejší čtyřčlenný předvoj se svižně pustil do jejího zdolávání – jako svižníci se projevíli pouze Kamil a Miškyn, kteří led neled prchali v dál puzeni touhou dát do trouby sekanou. No a já společně se Žábou jsme se vrátili naproti ostatním s upozorněním, že to asi spíše nepůjde než půjde. To část dalších účastníků odradilo a vydali se zpět bezpečnější cestou po druhém břehu řeky. Tu poslední část to spíše nabudilo, a tak zbylo 5 dětí, 4 ženy a 3 muži. Ti se vydali ledovému dobrodružství vstříc. Cesta to byla dobrodružná, zdolávali jsme strmý zledovatělý svah stále nahoru a dolů, občas se bořili do hlubokého sněhu, přeskakovali rozvodněné stružky a zdolávali zálužné ledové pláně, kde o proboření nebyla nouze. Musím zmínit, že nejvíce při prostupu divočinou taktizoval (neboli byl nejvíce vypečený) Čára, protože se držel bezpečně úplně vzadu a odůvodňoval to tím, že bude sbírat padlé a raněné. Nám však bylo jasné, že případné padlé a raněné by využil pouze jako podklad pro snadnější zdolávání nebezpečného terénu. My vpředu, zejména 2 mladé světlušky, 1 skoroskaut, 2 skautky a zbytek drsných jsme se nebáli ničeho. (Ač já osobně jsem málem skončila ve Vydře, Hnída se několikrát řízeně vyválela a Rajče s Čochtanem neúnavně udávali směr). Vyvrcholení nás čekalo v závěru stezky, kdy už jsme nemuseli do stráně a ze stráně, nýbrž přes ledové pláně. Zde jsme si notně zadovážděli, protože občas se nedalo odhadnout, zda nás led unese, případně kde led končí. Naše putování divočinou skončilo u Hradlového mostu a odtud jsme nejprve zledovatělou cestou doklouzali k Antýglu a pak došli až k Rokyta chatě. Za Antýglem nás překvapili bojovníci z Lyeru Prach s Martinem, kteří nám šli v protisměru naproti a tvářili se, že si dají ještě 10 kilometrů. Skoro jsme chtěli obdivovat

jejich výkon, že už došli k chatě a ještě nám jdou naproti , ale..... Bylo nám to prostě podezřelé a až v chatě nám hoši prozradili, jak to doopravdy bylo:

M: To jsme se takhle trochu zdrželi v Lyeru, no a protože jsme tušili, že z Modravý pojede autobus, tak jsme na něj vyrazili. Autobus jsme teda trefili, tady Prach koupil jízdenky někam, teda na Antýgl

P: Jó, to jsem koupil. A taky jsme se seznámili s nějakou pokojskou ze Sušice v tom autobuse.

M: No jo, ale když jsme na Antýglu viděli, že tady je Antýgl, tak jsme zjistili, že tady vystupovat nechceme. No tak jsem tomu řidičovi šoupl 80 Kč, aby nám zastavil někde u Rokyty a nemuseli jsme se trmácet pěšky. No, a ten řidič nám tam zastavil, že jo taky, za ty peníze.

P: Ha, ha , ha, ty jako nevíš, že na Rokytě je normální autobusová zastávka, kde se normálně zastavuje?

M: Né, to jsem zjistil až na místě.

P: No, a víš kolik mě stály jízdenky za nás voba z Modravý na Antýgl? 28 Kč, ha, ha, ha.

Smáli jsme se všichni a Prach s Martinem se zdokonalili v používání veřejné hromadné dopravy. Mezitím nám Kamil upekl dalších 5 kg sekané, nachystal tatarák a opravil čerpadlo (nebo co to bylo), aby tekla teplá voda. Sobotní večer byl trochu klidnější, Rajče s rodinou odjeli domů zahájit přípravu na nedělní lyžování a Kamil dostal diplom za přínos pro naše středisko. Sobotní večerní zábava hezky plynula, malí a unavení již spali a rozjařená Kulka rozesílala nepřítomným old skautům obrázky z aktuální zábavy a myslela si, že jim tím před půlnocí činí potěšení. A protože byla hodně rozjařená (nebo rozziměná, neumím posoudit), vymyslela následující aktivitu: Budeme si vzájemně masírovat krky s příslušenstvím. V Prachovi zatrnulo a zatuhlo úplně všechno, já se taky hodně lekla, ostatní se tvářili, že by to šlo. Čochtan se tvářil, že mu to nic neříká, vzápětí se nechal Kulkou promáčkat a když Kulka navrhla, že by jí to mohl oplatit, tak řekl, že on radši nikoho masážovat nebude. K tomu hrál Viki a Čára na kytaru.

Nedělní ráno přišlo cobydup, část výpravy odjela lyžovat na Javor. Pro ostatní byl stanoven budíček v 8:00, což většina dodržela. Při společné snídani jsme si určili čas pro zahájení úklidu chaty, který nám tentokrát trval 35, maximálně 45 minut, takhle dobří jsme byli. A pak jsme se v 10:00 vyfotili na posledním sněhu před chatou, začalo pršet a my jeli domů.

Yetti

Rádcovský kurz Shania

Jet na rádcovský kurz bylo to nejlepší rozhodnutí, nejen že jsme se tam naučily spousty užitečného, co nás bude provázet celými roky vedení oddílu, ale hlavně jsme tam potkaly skupinu lidí, které si budeme pamatovat dlouhou dobu. Chtěly bychom všem doporučit se nebát a jet, ať už jako jednotlivec nebo ve dvojici, trojici, je to fuk. I kdybyste se styděli anebo byli hyperaktivní a hráli na harfu, nevadí, každý si tam nejde svoje místo. Žížala-

Co jsi od kurzu očekávala, co naopak ne? Čekala jsem spoustu nových zkušeností do vedení, neočekávala jsem, že už toho tolik vím z praxe.

Co tě na kurzu překvapilo? Že jako středisko máme spoustu věcí, co ostatní vůbec nedělají, třeba vánoční besídku.

Co tě ty dva víkendy daly? Samozřejmě nové zkušenosti, ale hlavně nový pohled nejen na vedení světlušek, ale i na můj skautský rozvoj. A potom spousty zážitků.

Mají tedy ostatní oddíly dost jiných zvyků? Ano, mají toho spoustu. U hodně z nich třeba funguje družinový systém, nám se to všechno zdálo nepředstavitelné, třeba i to, jak probíhá jejich tábor.

Kula a Rybka

Casino schůzka - skautky

13.11. proběhl Casino večer, skautky měly možnost si zahrát několik typických her, jako jsou kostky, ruleta, black jack, apod. Nechyběl ani bar, kde byla možnost si za vyhrané žetony koupit něco z jídelního menu nebo dokonce míchaný drink.

Kuna

Dámský dýchánek rangers

V tak významné datum jako je 17.11. 2023 jsme se my holky roverky sešly v nové klubovně. Kluci nemusí být všude, že? Byl to poklidný večer plný her a mezinárodního ženského sportu – drbání. Lépe jsme poznaly sebe i druhé. xD Bory si pro nás připravila přenádherné hry, např. rytí nosem v kupce mouky pro kousek čokolády. Mouku smrkám dodnes. Děkuje Ti, Bory.

Šefa

Krátká zmínka o kině

Zbojník, 25.11.2023

Regionální film pro ty, kdo chtěli na vlastní oči vidět na filmovém plátně Kněžskou skálu, Vícov, kousek Roupova, koně Milady Vorlové, lesy, louky a pole na Řenečsku a taky klášter v Chotěšově. Old skauti a neskauti, kteří to vidět chtěli, přišli v sobotní listopadový podvečer do narvaného přeštického kina. V ne úplně pohodlných sedadlech (renovovaných) jsme viděli film o možná skutečném, možná neskutečném zbojníkovi Oldřichovi z Roupova tak, jak si to představoval a natočil řenečský rodák L. Kastner. Film vcelku vyvedený,

zejména hudba a na závěr jsme shlédli i na samotného pana režiséra. Za zajištění vstupenek děkujeme Kofičovi.

Yetti

Pečení perníčků

Pečení perníčků se světluškami mi vždycky plně nastartuje naladění na předvánoční atmosféru. Koncem listopadu modrá šestka a začátkem prosince zelená šestka provoněla novou klubovnu, vykrojila a upekla spoustu vánočních motivů. Perníčky tentokrát netradičně ozdobily oldskautky na svém nácviku na besídku a skautky napytlíčkovaly jako odměnu pro příchozí na Betlémském světě.

Betlémské světlo

Po roce opět u kapličky, tentokrát to bylo jiné, byli jsme uvnitř a měli jsme i čaj a punč s perníčky. Přišla spousta lidí a byla tam skvělá atmosféra. Rozdávali jsme PF karty, kalendáře a záložky. Venku přšelo, a tak spousta lidí přišla znovu a mokrá. Přijeli se podívat i policajti kvůli tragédii na pražské univerzitě. Vybrala se spousta peněz a všechny šly na podporu univerzity (pomoci přeživším a pozůstalým po obětech střelby). Bylo hezké vidět všechny tak spokojené a veselé, druhý den byly Vánoce a doufáme, že si je všichni užili v klidu a míru. Těšíme se na příští nabitý rok 2024. Po skončení jsme odvezli věci do klubovny, kde jsme všechno uklidili a šlo se domů.

Sofi

Tříkrálová sbírka

My tři králové jdeme k vám... zaznívalo v sobotu 6. ledna 2024 u dveří většiny příchovických domů a bytů. Už zase utekl rok a světlušky a vlčata s chutí a plní očekávání vyrazily koledovat. Dopoledne je doprovázely Kači a Pája, odpoledne je vystřídali Marek, Vojta, Kapitán a Barča. Děti se radovaly ze sladkostí a my starší z trhnutého rekordu ve vybrané částce. Tři kasičky nám darující naplnili částkou 24 535,- Kč. Děkuji všem za krásný dobrý skutek a těším se zase za rok.

Kiki

Protlak– časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johny,

kontakt: Josef Volf, Příchovice 315, Přeštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 27.2.2024 **neprodejné** <http://prichovice-skaut.cz>